

DAN BROWN

ORIGINI

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

CAPITOLUL 1

Profesorul Robert Langdon ridică privirea spre câinele înalt de doisprezece metri aflat în piațetă. Blana animalului era un covor viu de iarbă și flori parfumate.

„Mă străduiesc să te plac, se gândi el. Chiar mă străduiesc.“

După ce mai privi o vreme creatura, își continuă drumul pe pasarela suspendată, traversând apoi o vastă suprafață terasată, ale cărei trepte inegale erau menite să-i scoată pe vizitatori din ritmul obișnuit al pașilor. „Misiune îndeplinită“, comentă Langdon în sinea lui, după ce aproape că se împiedică de două ori pe treptele neregulate.

În capătul de jos al scării se opri brusc, cu privirea ațintită asupra construcției masive care se ridica în fața lui.

„Acum chiar că le-am văzut pe toate!“

Era un păianjen uriaș – o văduvă-neagră –, ale cărui picioare subțiri susțineau trupul burduhănos la cel puțin nouă metri în aer. De pântecul păianjenului atârna un sac din împletitură de sârmă plin cu sfere din sticlă.

– Se numește *Maman*, se auzi un glas.

Plecându-și privirea, Langdon zări sub păianjen un bărbat zvelt. Purta un caftan din brocart negru și avea o mustață arcuită à la Salvador Dalí, aproape comică.

– Sunt Fernando și mă aflu aici pentru a vă ura bun venit la muzeu, continuă el, după care se opri și examinează un șir de ecusoane aflate pe masa din fața lui. Îmi puteți spune numele dumneavoastră, vă rog?

– Sigur. Robert Langdon.

Omul ridică ochii spre el.

– Ah, îmi pare foarte rău! Nu v-am recunoscut, domnule.

„Abia mă mai recunosc eu însumi, reflectă Langdon, pășind țeapăn în fracul negru, cu vestă albă și papion de aceeași culoare. Arăt ca un mușunache scorțos.“ Fracul clasic era vechi de aproape treizeci de ani, rămas de pe vremea în care activa ca membru al Ivy Club¹ la Princeton, dar, grație lungimilor de bazin pe care le făcea zilnic cu asiduitate, încă îi venea bine. În graba lui de a-și face bagajele, luase din dulap fracul în locul smochingului obișnuit.

- În invitație scria „ținută protocolară“, spuse el. Sper că fracul corespunde.
- Fracul este clasic! Iar dumneavoastră arătați superb.

Bărbatul se apropie în grabă și-i prinse un ecuson la rever.

- E o onoare să vă întâlnesc, domnule, adăugă mustăciosul. Fără îndoială, ne-ați mai vizitat și înainte.

Langdon privi printre picioarele păianjenului, spre clădirea strălucitoare de dincolo de ele.

- Mărturisesc cu stânjenală că nu.

- Nu se poate! exclamă bărbatul în caftan, prefăcându-se că se clatină pe picioare. Nu sunteți un admirator al artei moderne?

Langdon agrease întotdeauna *provocarea* pe care o constituia pentru el arta modernă – și mai cu seamă încercarea de a înțelege de ce anumite opere de artă erau considerate capodopere: lucrările în tehnica picurării ale lui Jackson Pollock, cutiile de supă *Campbell's* ale lui Andy Warhol sau dreptunghiurile de culoare ale lui Mark Rothko. Și totuși, se simțea mult mai confortabil discutând despre simbolismul religios al lui Hieronymus Bosch ori despre trăsăturile de penel ale lui Francisco de Goya.

- Sunt mai degrabă un clasicist, replică Langdon. Mă descurc mai bine cu Leonardo da Vinci decât cu Willem de Kooning.

- Însă da Vinci și de Kooning sunt atât de *asemănători*!

Langdon surâse răbdător.

- Dacă-i așa înseamnă că mai am câte ceva de învățat despre de Kooning.
- Ei bine, ați venit în locul potrivit, exclamă Fernando, schițând un gest amplu cu brațul spre clădirea impunătoare. Aici, în muzeu, veți găsi una dintre cele mai bune colecții de artă modernă din lumea întreagă. Sper să vă facă plăcere.

¹ Cel mai vechi și mai prestigios club din cadrul Universității Princeton, fondat în 1879. (n.tr.)

– Așa intenționez. Aș vrea doar să știu *de ce* mă aflu aici.

– Dumneavoastră și toți ceilalți! râse vesel mustăciosul, clătinând din cap. Gazda dumneavoastră a fost foarte discretă cu privire la obiectivul evenimentului din această seară. Nici măcar personalul muzeului nu știe ce anume se va întâmpla. *Misterul* e teribil de incitant, iar zvonurile circulă din belșug. Înăuntru se află câteva sute de invitați – mulți celebri – și nimeni *n-are* nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se petreacă în seara aceasta!

Langdon zâmbi larg. Puține persoane din lume ar fi avut tupeul să expedieze invitații de ultim moment cu un text menționând scurt: „Sâmbătă seară. Să fii acolo. Ai încredere în mine“. Și chiar mai puține ar fi reușit să convingă sute de VIP-uri să lase orice altceva și să ia primul avion spre *nordul Spaniei*, pentru a participa la evenimentul respectiv.

Ieșind de sub păianjen, Langdon traversă mai departe pasarela, privind spre uriașul banner roșu care flutura în aer.

O SEARĂ CU EDMOND KIRSCH

„Edmond n-a dus niciodată lipsă de încredere în sine“, reflectă Langdon amuzat.

Cu vreo douăzeci de ani în urmă, tânărul Eddie Kirsch fusese unul dintre primii lui studenți la Harvard – un pasionat al computerelor, cu părul vâlvoi, care, interesat de coduri, se înscrișese la seminarul de anul întâi susținut de Langdon: „Coduri, cifruri și limbajul simbolurilor“. Profesorul fusese impresionat de inteligența sofisticată a lui Kirsch și, cu toate că Edmond renunțase, în cele din urmă, la domeniul prăfuit al semioticii, între el și Langdon se înfiripase o relație învățător-învățăcel datorită căreia păstrasera legătura și în cele două decenii de după ce Kirsch își încheiase studiile.

„Iar acum, elevul și-a depășit maestrul, își spuse Langdon. I-a luat-o înainte cu ani-lumină.“

În prezent, Edmond Kirsch era un nonconformist de renume internațional – specialist IT miliardar, futurolog, inventator și om de afaceri, autorul unei game incredibile de tehnologii de ultimă generație în domenii variate, ca robotica, neurologia, inteligența artificială și nanotehnologia. Iar predicțiile lui infailibile cu privire la viitoarele evoluții științifice îi conferiseră o aură aproape mistică.

Langdon bănuia că neobișnuita abilitate vizionară a lui Kirsch izvoră din uriașul lui bagaj de cunoștințe despre lumea din jur. De când îl știa, Edmond fusese un bibliofil împătimit, citind tot ce-i cădea în mână. Pasiunea lui pentru cărți și uluitoarea capacitate de a le asimila conținutul depășeau tot ce întâlnise vreodată.

În ultimii ani, Kirsch trăise în cea mai mare parte a timpului în Spania, motivându-și alegerea prin dragostea pe care o resimțea pentru șarmul ei desuet, pentru arhitectura avangardistă, barurile excentrice și vremea perfectă.

O dată pe an, când revenea la Cambridge pentru o alocuțiune la MIT Media Lab¹, Langdon i se alătura pentru o masă în doi la unul dintre noile localuri la modă din Boston, de care el, unul, n-aurise. Niciodată nu discutau despre tehnologie; tot ce-l interesa pe Kirsch la acele întâlniri era arta.

– Robert, ești conexiunea mea cu domeniul culturii, glumea el deseori. Singurul meu maestru în arte!

Aluzia glumeață la starea civilă a lui Langdon era ironică, deoarece venea din partea unui burlac la fel de înrăit ca el, care declarase că monogamia era „un afront la adresa evoluției“ și care fusese fotografiat în decursul timpului alături de nenumărate supermodele feminine.

Ținând seama de reputația lui de inovator în domeniul informaticii, toți cei care nu-l cunoșteau și l-ar fi închipuit ca pe un împătimit al tehnicii plin de el și megaloman. Kirsch își luase însă aerul unei vedete pop la modă care frecventa lumea celebrităților, se îmbrăca după ultimele tendințe, asculta muzică underground obscură și colecționa o gamă largă de opere de artă modernă și impresionistă. Deseori îi trimitea lui Langdon câte un e-mail în care-i cerea sfatul cu privire la piesele cu care ar fi vrut să-și îmbogățească astfel colecția.

„Și pe urmă procedează exact pe dos!“, comentă Langdon în sinea lui.

Cu aproximativ un an în urmă, îl luase prin surprindere întrebându-l nu despre artă, ci despre Dumnezeu – un subiect de discuție ciudat pentru un ateu declarat. În fața unui platou cu cotlet de vițel la Tiger Mama în Boston,

¹ Laborator de cercetări interdisciplinare de la Massachusetts Institute of Technology. (n.tr.)

Kirsch îl discusese cu privire la credințele fundamentale ale diverselor religii ale lumii, și mai cu seamă referitor la variatele mituri ale creației.

Langdon îi conturase o imagine detaliată a diferitelor convingeri, de la povestea Genezei, aceeași în iudaism, creștinism și islamism, până la mitul hindus al lui Brahma, cel babilonian al lui Marduk și multe altele.

– Sunt curios, remarcase Langdon când ieșeau din restaurant, de ce un futurolog ca tine este interesat de trecut. Înseamnă asta, oare, că renumitul nostru ateu l-a găsit, în sfârșit, pe Dumnezeu?

Edmond izbucnise într-un râs vesel.

– Ai vrea tu! Îmi evaluez concurența, Robert!

Langdon zâmbise. „Tipic pentru el!”

– Ei bine, știința și religia nu sunt rivale; sunt doar două limbaje diferite care încearcă să spună aceeași poveste. E loc suficient în lumea asta pentru amândouă.

După întâlnirea aceea, Edmond rupsesse legătura cu el aproape un an. Dar cu trei zile în urmă, din senin, Langdon primise un plic FedEx cu un bilet de avion, rezervarea unei camere la hotel și un bilețel scris de mână prin care Edmond îl invita să participe la evenimentul din acea seară: „Robert, ar însemna foarte mult pentru mine dacă tu, mai presus decât oricine altcineva, ai putea veni. Cunoștințele pe care mi le-ai împărtășit la ultima noastră întâlnire au făcut posibilă seara asta”.

Langdon rămăsese nedumerit; nimic din ceea ce vorbiseră atunci nu părea nici pe departe relevant pentru un eveniment organizat de un futurolog.

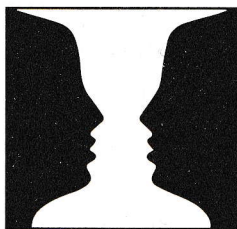
În plicul FedEx se aflau o imagine reprezentând două chipuri așezate față în față și o scurtă poezie pe care Kirsch i-o compusese fostului său profesor.

Robert,

Când față în față ne vom privi,

Spațiul gol ți-l voi dezvălui.

Edmond

Langdon zâmbise văzând imaginea – o aluzie ingenioasă la o poveste în care fusese implicat cu câțiva ani în urmă: conturul unei cupe, sau potirul Graalului, vizibil în spațiul gol dintre două figuri omeneste.

Și iată-l în fața muzeului, nerăbdător să afle ce anunț intenționa să facă fostul lui student. O adiere ușoară îi flutură poalele fracului în vreme ce străbătea aleea de pe malul râului Nervion, odinioară coloana vertebrală a unui prosper oraș industrial. În aer plutea un iz vag de aramă.

Când trecu de un cot al aleii, își permise, în sfârșit, să ridice ochii spre clădirea masivă a muzeului. Era imposibil ca întreaga construcție să-i poată fi cuprinsă în câmpul vizual, așa că-și lăsă privirea să alerge înainte și-napoi de-a lungul ciudatelor forme alungite.

„Clădirea asta nu numai că încalcă toate regulile, chibzui el, ci le ignoră cu desăvârșire. E locul perfect pentru Edmond.“

Muzeul Guggenheim din Bilbao, în Spania, părea ceva desprins dintr-o halucinație extraterestră – un alambicat colaj de siluete metalice curbe, sprijinite, parcă, una de alta aproape la întâmplare. Întinzându-se departe în fața lui, masa haotică de forme era acoperită cu peste treizeci de mii de plăci din titan care luceau ca solzii unui pește și confereau structurii un aspect organic și, totodată, nepământesc, ca și cum cine știe ce leviatan futurist ieșise din apă pentru a se încălzi la soare pe malul râului.

Când clădirea fusese inaugurată, în 1997, un articol din *The New Yorker* nota că arhitectul, Frank O. Gehry, concepușe „o fantastică navă onirică de formă vălurită, într-o mantie din titan“, în vreme ce alți critici din lumea întreagă se extaziaseră: „O senzațională construcție a epocii noastre!“, „Splendoare diafană!“, „O extraordinară reușită arhitecturală!“

De atunci fuseseră construite alte zeci de clădiri „deconstructiviste“ – Disney Concert Hall din Los Angeles, BMW Welt din München și chiar noua bibliotecă de la Princeton. Toate aveau o concepție și o realizare categoric neconvenționale, însă Langdon se îndoia că vreuna dintre ele ar putea concura cu Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Pe măsură ce se apropia de ea, fațada mozaicată părea să se metamorfozeze la fiecare pas, vădind un aspect cu totul nou. În scurt timp deveni vizibilă cea mai impresionantă iluzie vizuală a clădirii. Din perspectiva din care o privea în acel moment, uriașa structură părea să

plutească, efectiv, pe apă, unduind pe o vastă lagună „fără margini“, ale cărei valuri clipoceau pe zidurile muzeului.

Langdon se opri o clipă pentru a admira efectul și apoi păși pe podul minimalist care se arcuia deasupra oglinzii apei, traversând laguna. Ajunsese abia la jumătate, când un șuierat îl făcu să tresară. Venea de sub picioarele lui. Se opri locului în timp ce un fuior de pâclă începu să se ridice în valuri de sub pasarelă. Norul de ceață deasă se încolăci în jurul lui, pe urmă se revărsă deasupra lagunei, vălătucindu-se spre muzeu și înghițindu-i temelia.

„*Sculptura de ceață*“, reflectă Langdon.

Citise despre acea operă de artă a artistei nipone Fujiko Nakaya. „Revoluționar“ în privința sculpturii era materialul din care era realizată: aer vizibil – un perete de ceață care se materializa și se disipa în timp. Și cum vântul și condițiile atmosferice nu erau niciodată identice de la o zi la alta, sculptura era mereu alta de fiecare dată când își făcea apariția.

Șuieratul podului încetă. Langdon văzu cum zidul de ceață se așternu în tăcere peste lagună, involburându-se și înaintând, aparent, cu de la sine putere. Efectul era diafan și deconcertant. Muzeul părea să plutească deasupra apei, alunecând imponderabil pe un nor – o corabie-fantomă pierdută pe mare.

În clipa în care se pregătea să-și reia drumul, zări suprafața neclintită a apei, încrețită de o serie de mici erupții. Dintr-odată, cinci coloane de foc țâșniră spre cer din lagună, vuind asemenea unor motoare cu reacție ce străpungeau aerul păcios, aruncând sclipiri bruște de lumină pe plăcile din titan ale muzeului.

Deși preferințele lui arhitecturale se îndreptau mai degrabă spre stilul clasic al unor muzee ca Luvru sau Prado, Langdon își spuse, privind ceața și focul care pâlpâiau deasupra lagunei, că nu putea exista un loc mai potrivit decât acel muzeu ultramodern pentru a găzdui evenimentul organizat de un om ce iubea arta și inovațiile și privea cu atâta realism în viitor.

Străbătând valul de pâclă, se apropie de intrarea în clădire – o sumbră gaură neagră deschisă în structura reptiliană. Și când păși peste prag, avu deconcertanta senzație că pătrunde în gura căscată a unui dragon.

CAPITOLUL 2

Amiralul Luis Ávila ședea pe un taburet înalt, într-un bar pustiu dintr-un oraș necunoscut. Era istovit după zbor, abia sosit în localitate la încheierea unei misiuni în care străbătuse mii de kilometri în douăsprezece ore. Luă o înghițitură din al doilea pahar cu apă tonică și studie șirul de sticle variate din spatele barului.

„Oricine poate fi cumpătat în deșert, își spuse el, dar numai cei loiali pot sta în oază fără să-și deschidă buzele.”

Vreme de aproape un an, Ávila nu-și deschisese buzele în folosul diavolului. Privindu-și imaginea reflectată în oglinda barului, își permise un rar moment de mulțumire la vederea ei.

Amiralul era unul dintre acei norocoși mediteraneeni pentru care vârsta înaintată părea mai mult un avantaj decât un neajuns. Cu timpul, tuleiele negre și țepene se transformaseră într-un elegant barbișon cărunț, privirea înfocată i se domolise, oglindind o relaxată încredere în sine, iar tenul măsliniu, ridat și ars de soare, îi conferea aerul unui bărbat cu privirea mereu pierdută în largul mării.

Chiar și la șaiszeci și trei de ani, trupul îi era zvelt și tonifiat, cu un fizic impresionant, pus și mai mult în valoare de uniforma impecabil croită. În acel moment, Ávila o purta pe cea de ceremonie, albă – o ținută cu aspect regal, formată dintr-o tunică albă la două rânduri cu epoleți negri și un șir impresionant de medalii și decorații, cămașă albă apretată, cu guler tare, și pantaloni, de asemenea, albi, brodați cu mătase.

„Poate că Armada spaniolă nu mai e cea mai puternică forță navală din lume, însă, fără îndoială, știe să-și îmbrace ofițerii.”

Trecuseră ani buni de când nu mai purtase uniformă, dar seara aceea era una specială și cu puțin timp înainte, în vreme ce străbătuse străzile orașului pe care nu-l cunoștea, fusese încântat atât de privirile admirative ale femeilor, cât și de felul în care bărbații îi lăsau cale liberă.

„Toată lumea îi respectă pe cei care trăiesc urmând un cod.“

– *¿Otra tónica?* îl întreabă barmanița drăguță, o tânără pe la treizeci de ani, plinuță și cu un zâmbet jucăuș.

– *No, gracias*, clătină el din cap.

Barul era pustiu, iar Ávila simțea privirile admirative ale chelneriței. Era plăcut să fie remarcat din nou. „M-am întors din abis“, își spuse el.

Cumplitul eveniment care aproape că-i distrusese viața cu cinci ani în urmă avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit într-un ungher al minții – un moment cutremurător, în care pământul se căscase și-l înghițise de viu.

Catedrala din Sevilla.

În dimineața de Paște.

Soarele andaluz se prefira prin ferestrele cu vitralii, împrăștiind un caleidoscop de culori strălucitoare în incinta din piatră a lăcașului, unde mii de credincioși celebrau miracolul Învierii, pe fondul acordurilor însuflețitoare de orgă.

Ávila îngenunchease lângă grilajul mesei de comuniune, cu inima plină de gratitudine. După o viață petrecută pe mare, fusese binecuvântat cu cel mai de preț dintre daruri – o familie. Zâmbind larg, întorsese capul și privise peste umăr, spre tânăra lui soție, Maria, încă așezată în strană, cu sarcina prea avansată pentru a parcurge toată lungimea navei. Lângă ea, fiul lor de trei ani, Pepe, își fluturase vesel mâna spre el. Amiralul îi făcuse cu ochiul, ștregărește, iar pe chipul Mariei apăruse un zâmbet cald.

„Îți mulțumesc, Doamne“, rostise Ávila în gând, întorcându-se spre grilaj pentru a primi împărtășania.

O clipă mai târziu, o explozie asurzitoare bubuise între zidurile catedralei și, într-un fulger de lumină, lumea lui fusese înghițită de flăcări.

Unda de șoc îl aruncase în grilaj, strivindu-l sub avalanșa clocotitoare de moloz și membre omenești. Când își recăpătase cunoștința, sufocat în fumul dens, câteva clipe nu-și dăduse seama nici unde era, nici ce se întâmplase.